Orelli - Lectiones Polybianae et Theophrasteae - 1834.

[illegible]DEX LECTIONUM

IN

[illegible]DEMIA TURICENSI

INDE

A DIE XVIII. MENSIS APRILIS

USQUE

A[illegible] DIEM XV. MENSIS SEPTEMBRIS M. DCCC. XXXIIII.

HABENDARUM.

INSUNT

IO. CASP. ORELLII LECTIONES POLYBIANAE ET THEOPHRASTEAE.

TURICI

EX OFFICINA SCHULTHESSIANA

M. DCCC. XXXIIII.

CAPUT I.

LECTIONES POLYBIANAE.

Polybii Eclogarum ab Angelo Maio repertarum vitiosissimam editionem Romanam laudabili studio primus emendavit IACOBUS GEEL, optimus meus amicus, cuius suavem memoriam coniunctam cum aeque caris HAMAKERI et BAKII imaginibus nos philologi Turicenses semper praesentem habemus. Successit ei Io. FRIEDERICUS LUCHT, qui quidem Geelii curam in multis praestantiorem consulere nondum potuit, sed et ipse tamen locos nonnullos feliciter correxit; ita ut utriusque recensionis *) bonis coniunctis pleraque iam menda sublata sint. Aliquot tamen loci aliter cum mihi constituendi viderentur, hac scriptiuncula academica suspiciones meas cum philologis communicandas statui.

Pag. 369 Rom. p. 1 Geel. p. 1 Lucht. *Οὐκ ἀγνοῶ μὲν οὖν, διότι τινὲς διαπορήσουσι προσαφέμενοι τοῦ συνάπτειν καὶ προστιθέναι τὸ συνεχὲς τῆς διηγήσεως, εἰς τοῦτον ἀπεθέμεθα τὸν καιρὸν τὸν περὶ τῆς προειρημένης πολιτείας ἀπολογισμόν.*] Sic in Codice legit Maius; ipse correxit *διότι τινὲς ἀπορήσουσι, διὸ τί προσαφέμενοι*, Lucht *διότι τινὲς ἀπορήσουσι, διὰ τί προαφέμενοι*, Geelius *διότι τινὲς ἀπορήσουσι, πρὸς τί ἀφέμενοι*; recte is quidem simplex verbum *ἀφέμενοι* praetulit; sed in *πρὸς τί* acquiescere minus possumus, cum in promptu sit corrigere: *διότι τινὲς ἀπορήσουσι, πῶς ἀφέμενοι*, ex quo statim apparet, quomodo factum sit *προσαφέμενοι*. Cfr. p. 10 Geel. *ἴσως δέ τινες ἐπιζητήσουσι, πῶς ἡμεῖς οὐ προγραφὰς ἐν ταύτῃ τῇ βίβλῳ — — πεποιήκαμεν.* p. 25 Geel. *ἴσως δ' οὖν ἄν τις ἐναπορήσειε, πῶς τοιοῦτος ὢν κ. τ. λ.* p. 94 Geel. *ἴσως δέ τινες ἐπιζητήσουσι, πῶς ἡμεῖς κ. τ. λ.*

---

*) POLYBII Historiarum excerpta Vaticana in titulo de sententiis. Recensuit IACOBUS GEEL. Accedit A. MAII annotatio. LUGDUNI BATAVORUM apud S. et I. Luchtmans. 1829. 8. — POLYBII et APPIANI Historiarum excerpta Vaticana ex collectaneis CONSTANTINI PORPHYROGENITI inventa atque edita ab ANGELO MAIO, recognita a IOHANNE FRIEDERICO LUCHT. Accedunt A. MAII annotationes. ALTONAE sumptibus Caroli Aue. 1830. 8.

P. 370 Rom. p. 2 Geel. p. 2 Lucht. *Τῆς φιλομαθεστάτου ψυχῆς ἐστιν ἡ τῶν αἰτιῶν θεωρία καὶ τοῦ βελτίονος ἐν ἑκάστοις· μεγίστην δ' αἰτίαν ἡγητέον ἐν παντὶ πράγματι πρὸς ἐπιτυχίαν καὶ τοὐναντίον τῆς πολιτείας ἀ ν ά σ τ α σ ι ν: ἐκ γὰρ ταύτης ὥσπερ ἐκ πηγῆς οὐ μόνον ἀναφέρεσθαι συμβαίνει πάσας τὰς ἐπινοίας καὶ ἐπιβολὰς τῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ συντέλειαν λαμβάνειν.*] Quomodo hic v. *ἀνάστασιν* locum habeat, non perspicio; nec vero legi potest cum Luchtio *πρὸς ἀνάστασιν* post praecedens *πρὸς εὐτυχίαν·* requiritur *τῆς πολιτείας σύστασιν.* Praecedens sigma in v. *πολιτείας* alterum abstulit, quo facto pro *υστασιν* inconsiderate rescripserunt *ἀνάστασιν.* Sine causa Lucht *μεγίστην δὲ ταύτην αἰτίαν·* etenim sententia haec est: „inter omnes causas, quas investigare possumus, summi, quod ad res prosperas et adversas attinet, momenti est civitatis forma ac constitutio"; neutiquam vero: „haec summa causa est." Nulla enim ante causa significatur.

P. 371 Rom. p. 3 Geel. p. 3 Lucht. *Ὅτι ἀπὸ τῆς Ξέρξου διαβάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τ ρ ι ά κ ο ν τ α ἔτεσιν ὕστερον, ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ἀεὶ τῶν κατὰ μέρος προδιευκρινουμένων, ἦν καὶ κάλλιστον καὶ τέλειον ἐν τοῖς Ἀννιβαϊκοῖς.*] Geelius ante *τριάκοντα* possuit *ἤ*, quod profecto nihil aliud significare potest nisi: „Inde a tempore expeditionis a Xerxe in Graeciam factae, vel triginta annis post eam (id est Decemvirorum temporibus), pulcherrima et perfecta exstitit Romanorum res publica, Hannibalis temporibus": in quibus tamen scriptor mirum in modum sibi ipse contradiceret. Quid manifestius quam legendum esse: *ἀπὸ τῆς Ξέρξου διαβάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τριακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον κ. τ. λ.*—? Cfr. p. 110 Geel. CCC. annorum numerum licentius posuit pro accuratiore CCLX. Ceterum cum Ed. Rom. et Luchtio iunge *ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ἀεὶ τῶν κατὰ μέρος προδιευκρινουμένων*, „singulis rei publicae partibus per tria haec secula semper in melius conformatis." non cum Ed. Lugd. Bat. *ὕστερον ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν.*

P. 378 Rom. p. 10 Geel. p. 10 Lucht. *Ἴσως δέ τινες ἐπιζητήσουσι, πῶς ἡμεῖς οὐ προγραφὰς ἐν ταύτῃ τῇ βίβλῳ, καθάπερ οἱ πρὸ ἡμῶν, ἀλλὰ προεκθέσεις καθ' ἑκάστην Ὀλυμπιάδα πεποιήκαμεν τῶν πράξεων·*] Non sine causa in his haesit Geelius: „Cur magis mirarentur in hoc undecimo libro quam praecedentibus? scribendum videtur *ἐν ἑκάστῃ βίβλῳ.*" Mihi potius hic quoque, ut saepius, initio praesertim eclogarum, Epitomator suo arbitratu quaedam immutasse videtur. Sic hoc loco puto fuisse *ἐν ταύτῃ τῇ πραγματείᾳ*, „in toto hoc opere, in hac cura": volgare autem vocabulum *βίβλῳ* ab eclogario esse substitutum: illo saepenumero utitur Polybius.

P. 378 Rom. p. 11 Geel. p. 10 Lucht. *Θεωρῶν δὲ διὰ πολλὰς αἰτίας κ α ὶ τὰς τυχούσας ὀλιγωρούμενον καὶ φθειρόμενον τὸ τῶν προγραφῶν γένος.*] Geelius ex

coniectura dedit *διὰ πολλὰς αἰτίας οὐ τὰς τυχούσας.* Volt Polybius: „multis de causis, (interdum) etiam fortuitis."

P. 381 Rom. p. 14 Geel. p. 13 Lucht. *ἢ γὰρ δεῖ τὸν Ἔφορον ἐπαναβεβηκέναι τῇ μανίᾳ καὶ τὸν Κόροιβον καὶ τὸν Μαργίτην*] „Requiritur *ὑπερβεβηκέναι* vel *ὑπερβεβληκέναι.*" Geel. In idem illud incidens Lucht dedit *ὑπερβεβηκέναι.* Propius tamen ad codicis lectionem scripseris *παραβεβηκέναι.*

P. 382 Rom. p. 16 Geel. p. 14 Lucht. *οὐδ' αὐτόπτην γενέσθαι πάντων τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην τόπων καὶ τῶν ἐν τοῖς τόποις ἰδίων αὐτῶν τὸν ἕνα δυνατόν·*] Pro corruptis illis Geelius *ἰδίων αὐτὸν*, Lucht *ἰδιοτήτων.* Sed Polybius scripsit: *τῶν ἐν τοῖς τόποις ἰδιωμάτων τὸν ἕνα δυνατόν*, ut pag. 28 Geel. *τῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἰδιωμάτων.*

P. 387 Rom. p. 24 Geel. p. 20 Lucht. *τὸ δ' αὐτὸ ἵνα καὶ τοὺς φιλοτιμότερον διακειμένους μεταπείσωμεν, ῥητέον ἂν εἴη περὶ τῆς αἱρέσεως αὐτοῦ*] Sententiam divinavit Maius vertens: „illorum — —, qui ardentius Timaeum sectantur." Verum scribendum erat: *τοὺς φιλοτιμαιότερον διακειμένους*, eosdem, de quibus p. 25 Geel. *τοιαύτης παρ' ἐνίοις ἀποδοχῆς τέτυχε καὶ πίστεως κ. τ. λ.* et p. 42 Geel. *τοῖς τούτου ζηλωταῖς κ. τ. λ.*

P. 388 Rom. p. 25 Geel. p. 21 Lucht. *πλεοναζούσης αὐτῷ* (Timaeo) *κατὰ τὴν πραγματείαν τῆς κατὰ τῶν ἄλλων ἐπιτιμήσεως καὶ λοιδορίας οὐκ ἐκ τῆς αὐτοῦ χωρεῖται πραγματείας οὐδ' ἐκ τῶν ἰδίων ἀποφάσεων, ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν πέλας κατηγορίας·*] Corrupto verbo *χωρεῖται* Geelius substituit *ὁρμᾶται*, Lucht de L. Dindorfii coniectura *θεωρεῖται.* Mihi in mentem venit, quod propius ad Codicis scripturam accedit: *χορηγεῖται*, „copias veluti assumit et splendorem non ex ipsa sua cura nec propriis ex sententiis ac iudiciis, sed ex aliorum assidua reprehensione."

P. 389 Rom. p. 27 Geel. p. 22 Lucht. *οἷον εὐθέως τῆς ἰατρικῆς, ἑνὸς μὲν μέρους αὐτῆς ὑπάρχοντος λογικοῦ, τοῦ δ' ἑξῆς διαιτητικοῦ, τοῦ δὲ τρίτου χειρουργικοῦ καὶ φαρμακευτικοῦ γένους· ὁλοσχερῶς δὲ καὶ τολμᾶν καὶ καταψεύδεσθαι τοῦ ἐπιτηδεύματος, τὸ δὲ λογικὸν ὃ δὴ πλεῖστον ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας ἄρχεται παρὰ τῶν Ἡροφιλείων καὶ Καλλιμαχείων ἐκεῖ προσαγορευομένων, τοῦτο μέρος μέν τι κατέχει τῆς ἰατρικῆς, κατὰ δὲ τὴν ἐπίφασιν καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ἐφέλκεται φαντασιαν, ὥστε δοκεῖν μηδένα τῶν ἄλλων κρατεῖν τοῦ πράγματος· οὓς ὅταν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἀπαγαγὼν ἄῤῥωστον ἐγχειρίσῃς, τοσοῦτον ἀπέχοντες γινώσκονται τῆς χρείας, ὅσον καὶ οἱ μηδὲν ἐγνωκότες ἁπλῶς ἰατρικὸν ὑπόμνημα.*] Manca esse illa *ὁλοσχερῶς κ. τ. λ.* perspexit Geelius, ea quae exciderunt sic supplens: „volt autem Polybius: nam, exempli gratia, cum medicinae tres partes sint, has adoriuntur homines quidam veram scientiam nullam afferentes, sed audaciam et ipsius artis contemptum." Mihi quidem Polybius ad idem fere respexisse videtur, quod significavit Celsus 1. p. 4.

ed. Targae Veronae 1810 *aliis rationalem artem, aliis usum tantum sibi vindicantibus.* Scilicet ita fere ratiocinatus est: „Cum tres partes sint medicinae, *λογικὸν, διαιτητικὸν, χειρουργικὸν καὶ φαρμακευτικόν*, medici exstiterunt, qui rationalem artem unice extollentes atque amplexi, ceteras partes spernerent atque inutiles esse clamarent, sese rationales esse gloriantes, ceteros, utpote qui empirici tantum sint, artis prorsus expertes appellarent; quibus tamen aegrotum ubi tradideris, quam vani sint et leves, statim experiere; aeque enim indocti imperitique apparebunt atque ii, qui nullum unquam librum medicum viderunt." Iam vv. *μέν τι* locum habere nequeunt, cum certum significetur genus, rationale scilicet; sed esse debet: *τοῦτο μέρος μέντοι κατέχει τῆς ἰατρικῆς.* Praeterea haesit Geelius in v. *ὑπόμνημα, ὑπούργημα* proponens: mihi vitium inesse potius videtur in v. *ἐγνωκότες*, pro quo malim *ἀνεγνωκότες* (syllaba *αν* absorpta a praecedentibus litteris *εν*·) „qui nullum unquam commentarium medicum legerunt." Pergit in deridendis falsis illis medicis rationalibus: *εἰσὶ γὰρ ἀληθῶς ὅμοιοι τοῖς ἐκ βίβλου κυβερνῶσιν· ἀλλ' ὅμως οὗτοι μετὰ φαντασίας ἐπιπορευόμενοι τὰς πόλεις ἐπειδὰν ἀθροίσωσι τοὺς λόγους ἐπ' ὀνόματος, τοὺς ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων ἀληθινὴν πεῖραν δεδωκότας αὐτῶν εἰς τὴν ἐσχάτην ἄγουσιν ἀπορίαν καὶ καταφρόνησιν παρὰ τοῖς ἀκούουσι, τῆς τοῦ λόγου πιθανότητος καταγωνιζομένης πολλάκις τὴν ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων δοκιμασίαν.* Diversum in modum corruptum hunc locum sanare conati sunt editores: Geelius quidem „Nescio", inquit, „quid *ἀθροίσωσι* hic significet: agitur enim de pronuntiando, non de colligendis scriptis: quare legendum puto *ἐπειδὰν ῥίψωσι· postquam effutiverunt sermones, quibus nomen medicorum sibi concilient*"; Lucht vero scripsit *ἐπειδὰν ἀθροίσωσι τοὺς λόγους ἐπὶ βήματος*, non tamen nos docens, quomodo „orationes in suggestu congregari" possint: quid enim, quaeso, aliud haec coniectura significat? Verum est: *ἐπειδὰν ἀθροίσωσι τοὺς ὄχλους ἐπ' ὀνόματος*, „ubi praeclarum illud videlicet rationalis artis nomen identidem crepantes huius veluti praestigiis multitudinem circa se congregarunt." *Τῷ ὀνόματι* iam hic opponuntur *τὰ ἔργα*, paullo post idem repetit. Nihil autem frequentius pluralibus illis *οἱ ὄχλοι* (Theophr. C. 6.), *τὰ πλήθη.* Unde defendendum p. 423 Rom. p. 70 Geel. p. 56 Lucht. *παρὰ τοὺς ὄχλους*, ubi Geelius malebat *παρὰ τοῦ ὄχλου.*

P. 391 Rom. p. 30 Geel. p. 24 Lucht. *Ἔφορος ἐν τοῖς πολεμικοῖς τῶν μὲν κατὰ θάλατταν ἔργων ἐπὶ ποσὸν ὑπόνοιαν ἐσχηκέναι μοι δοκεῖ, τῶν δὲ κατὰ γῆν ἀγώνων ἄπειρος εἶναι τελέως·*] Nescio, cur Lucht sanissimo vocabulo *ὑπόνοιαν* substituerit *ἔννοιαν*: etenim vel adiunctis vv. *ἐπὶ ποσὸν* satis significatur ne scientiam quidem belli navalis summam in Ephoro fuisse. Est igitur „satis probabilis peritia, non tamen absoluta."

P. 392 Rom. p. 31 Geel. p. 25 Lucht. *Τὸ δ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ Θεοπόμπῳ*

καὶ μάλιστα Τιμαίῳ, περὶ οὗ νῦν λόγος· οὐ μὲν γὰρ ἂν ὑπὲρ τῶν τοιούτων κεφαλαίων ἢ ποιήσωνται τὴν ὑπόθεσιν διαλανθάνουσιν, οὐδ ὧν βουληθῶσι διαθέσθαι καὶ συναποδεῖξαί τι τῶν κατὰ μέρος, τοιοῦτοι φαίνονται καὶ πάντες οἷος Ἔφορος.] Sic corruptissime Editio Romana; Geelius ita: *οὐ μὲν γὰρ ἂν ὑπὲρ τῶν τοιούτων κεφαλαιώδη ποιήσωνται τὴν ὑπόθεσιν διαλανθάνουσιν, οὐδ᾽ ἐὰν βουληθῶσι διαθέσθαι καὶ συναποδεῖξαί τι τῶν κατὰ μέρος, τοιοῦτοι δὲ φαίνονται καὶ πάντως οἷος Ἔφορος.* Lucht: *οὐδὲ γὰρ ἐὰν ὑπὲρ τῶν τοιούτων κεφαλαιώδη ποιήσωνται τὴν ἐξήγησιν διαλανθάνουσιν, οὐδ᾽ ἐὰν βουληθῶσι διαθέσθαι καὶ συναποδεῖξαί τι τῶν κατὰ μέρος, ἀλλὰ τοιοῦτοι φαίνονται καὶ πάντες οἷος Ἔφορος.* Equidem sic corrigendum puto: *οὐ μὲν γὰρ ἂν ὑπὲρ τῶν τοιούτων κεφαλαιώδη ποιήσωνται τὴν ὑπόθεσιν, διαλανθάνουσιν· οὐ δ᾽ ἂν βουληθῶσι διαθέσθαι καὶ συναποδεῖξαί τι τῶν κατὰ μέρος, τοιοῦτοι φαίνονται καὶ πάντως οἷος Ἔφορος.* „Ubi pugnas summatim (capitulatim, ut ait Aemilius Probus) narrant, latent, id est, lectores eorum ignorantiam rei bellicae minus animadvertunt: ubi vero singulatim quaeque exponere conantur, prorsus similes Ephori deprehenduntur."

P. 394 Rom. p. 33 Geel. p. 27 Lucht. *Ὅτι δὲ τὸ λεγόμενον οὐκ ἀδύνατον, ἱκανὸν ἀπόδειγμα πρόσεστιν ὁ ποιητής·*] Geelius *πάρεστιν·* fortasse *παρέστησεν,* „praebuit."

P. 395 Rom. p. 34 Geel. p. 28 Lucht. *καὶ τίνας (λόγους) μὲν Αἰτωλοὶ προσίενται, τίνας δὲ Πελοποννήσιοι, τίνας δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ διόπερ Ἀθηναῖοι καιρῷ· καὶ πρὸς πάντας διεξιέναι τοὺς ἐνόντας λόγους, ὃ ποιεῖ Τίμαιος πρὸς πᾶσαν ὑπόθεσιν εὑρεσιλογῶν, τελέως ἀνάληθες καὶ μειρακιῶδες καὶ διατριβικὸν φαίνεται·*] Geelius suspicatur: *τίνας δὲ Ἀθηναῖοι ῥᾴδιον πειραθῆναι ἐν καιρῷ, πρὸς πάντας δὲ διεξιέναι κ. τ. λ.* Lucht: *καί τινας μὲν Αἰτωλοὶ προσίενται, τινὰς δὲ Πελοποννήσιοι, τινὰς δὲ Ἀθηναῖοι· καὶ τὸ παρὰ πάντι καιρῷ καὶ πρὸς πάντας διεξιέναι*: in quibus sane desideratur oppositio aptius a Geelio proposita. Nec vero rectam explicationem admittit vel hac oppositione per part. *δὲ* restituta illud *πρὸς πάντας διεξιέναι τοὺς ἐνόντας λόγους*; contra sententiam probabilem haec habebunt: *τινὰς δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ διόπερ Ἀθηναῖοι· ἀκαίρως δὲ καὶ πρὸς πάντα πάντας διεξιέναι τοὺς ἐνόντας λόγους·* „quoddam orationum genus libenter recipiunt Athenienses et quidem propter id ipsum, quod sunt Athenienses; inopportune vero et in quavis re (etiam minima) promere sermones, quos ea subministrat, puerile est."

P. 396 Rom. p. 36 Geel. p. 28 Lucht. *ἀλλ᾽ ἐστὶν οἶμαι τὸ μὲν αἰτιολογεῖν δυσχερές, τὸ δὲ ῥησικοπεῖν τοῖς βιβλίοις ῥᾴδιον·*] Uterque editor dedit *ῥησι, κοπεῖν ἐν τοῖς βιβλίοις.* Ego suspicor: *τὸ δὲ ῥησικοπεῖν τοῖς βιβλιακοῖς ῥᾴδιον,* „hominibus, qui unice in libris vivunt", quos p. 33 Geel. vocat *τοὺς ἀπὸ ταύτης*

τῆς βιβλιακῆς ἕξεως ὡρμημένους. Magis etiam nostram coniecturam confirmat locus p. 31 Geel. *λοιπὸν οὔτε ἐμπείρως ὑπὸ τῶν βιβλιακῶν κ. τ. λ.*

P. 399 Rom. p. 41 Geel. p. 32 Lucht. *ὥστε (Τίμαιον) μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν τοῖς μειρακίοις τοῖς ἐν ταῖς διατριβαῖς καὶ τοῖς τόποις πρὸς τὰς παραδόξους ἐπιχειρήσεις, ὅταν ἢ Θερσίτου λέγειν ἐγκώμιον ἢ Πηνελόπης προθῶνται ψόγον ἤ τινος ἑτέρου τῶν τοιούτων.*] Geelius proponit *μειρακίοις τοῖς ἐνδιατριβοῦσι τοῖς τόποις*, Lucht *τοῖς θάκοις.* Polybius scripsit *καὶ τοῖς πότοις.* Sic apud Xenophontem Ephesium 3, 9 p. 33 Passow. *προσιοῦσι δὲ τοῦ τόπου* scite Iacobs emendavit: *προϊοῦσι δὲ τοῦ πότου.*

P. 400 Rom. p. 41 Geel. p. 32 Lucht. *ἃ σχεδὸν εἰς τὸ παραπλήσιον ἐμπίπτει τοῖς περὶ τοὺς ἐν Ἀκαδημίᾳ λόγους τὸν προχειριστότατον λόγον ἠσκηκόσι·*] „Proximum erat corrigenti *προχειρότατον*, sed non agitur de extemporali facultate, sed de illa arte, quae, ut in rhetorum schola erat, *τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖ.* Itaque *χείριστον* verum puto, quod reposui.“ GEEL. Verum sequentia monstrant non de Sophistarum artificiis ac praestigiis, quibus illi, nunquam vero, quod sciam, Academici, *τὸν ἥττω λόγον κρείττω* reddebant, sed unice de ridiculis ac prope scurrilibus *παραδοξολογίαις* sermonem esse. Praeterea *λόγον* post *λόγους* tolerari nequit: quidni igitur legamus: *τὸν προχειρότατον γέλωτι ἠσκηκόσι*, „sermonem, qui maxime risum excitat“?

Ibid. *τοιαύταις χρῶνται παραδοξολογίαις καὶ τοιαύτας εὐποροῦσι πιθανότητας, ὥστε διαπορεῖν δυνατόν ἐστι τοὺς ἐν Ἀθήναις ὄντας ὀσφραίνεσθαι τῶν ἑψομένων ᾠῶν ἐν Ἐφέσῳ·*] Verbum *εὐπορεῖν* apud Polybium, ut consentaneum est, construitur vel cum genitivo vel cum dativo nec recipit accusativum: quocirca
10 emendandum arbitror: *ἐμπορεύονσι*, ut Lib. 38, 4, 4. *πολλά τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος.* Praeterea legendum: *ὥστε διαπορεῖν, εἰ δυνατόν ἐστι κ. τ. λ.* Scilicet *εἰ* absorptum est a litteris *ειν.*

P. 418 Rom. p. 64 Geel. p. 51 Lucht *κομισθέντος δὲ τοῦ βιβλίου, προτείνας αὐτὸ καὶ καταπράξας πάντων ὁρώντων κ. τ. λ.*] Lego *κατασπαράξας*, „lacerans.“

P. 425 Rom. p. 72 Geel. p. 58 Lucht. *ὅτι μάλιστα κακοποιοῦσιν αἱ κακαὶ σύντροφοι τοὺς ἀνθρώπους·*] Sic Ed. Romana; uterque editor, Batavus et Germanus dederunt *οἱ κακοὶ σύντροφοι.* Equidem praefero *αἱ κακαὶ συντροφίαι.* Mox: *ἐπὶ τὸν σπάδωνα καὶ τὴν τούτου συντροφίαν.*

P. 428 Rom. p. 76 Geel. p. 61 Lucht. *δυεῖν δὲ συγκρινόντων, τοῦ μὲν πανουργοτάτου δοκοῦντος εἶναι, τοῦ δὲ φιλαργυρωτάτου·*] Geelius proposuit *συγκρινομένων;* in idem cum incidisset Lucht, ita edidit. Sed propius ad Codicis lectionem accedit *συγκρουόντων*, „duobus inter se concurrentibus, in se invicem impingentibus.“

P. 431 Rom. p. 80 Geel. p. 64 Lucht. *ὁ δὲ τοῦ μὴ δεινὰ πάντα παθεῖν καὶ π ᾶ ν ὑπεριδεῖν οὐχ ὑπέμεινεν·*] „An pro *καὶ πᾶν* scribendum *δαπάνην*? Geel. Sana videtur Codicis lectio: „hic vero vel omnia susque deque habere non sustinuit, ne ultima quaeque pateretur."

P. 432 Rom. p. 81 Geel. p. 65 Lucht. de malis scriptoribus historicis: *βούλονται μὴ τοῖς πράγμασιν, ἀλλὰ τῷ πλήθει τῶν βίβλων ἱστοριογράφοι νομίζεσθαι καὶ τὴν τοιαύτην ἐφέλκεσθαι φαντασίαν· ἀναγκαῖον οὖν τὰ μὲν μικρὰ μεγάλα ποιεῖν, τὰ δὲ βραχέως εἰρημένα κατασκευάζειν καὶ λογοποιεῖν· ἔνια δὲ τῶν ἐν παρέργῳ πεποιημένων ἔργα καὶ πράγματα κ α τ α σ κ ε υ ά ζ ε ι ν, ἀγῶνας διατιθεμένους καὶ παρατάξεις ἐξαγγέλλοντας, ἐν αἷς ἐνίοτε πεζοὶ μὲν ἔπεσον δέκα, ποτὲ δὲ μικρῷ πλείω, ἱππεῖς δὲ τούτων ἐλάττους*] Manifestum est repetitionem v. *κατασκεύαζειν* tolerari non posse; quocirca priore loco Geelius proposuit *διασκευάζειν* sed cum ibi *κατασκευάζειν* „ornare" longe aptius sit quam *διασκευάζειν* „ordinare", videndum, ne posterius mutandum sit in *κατασπουδάζειν*, „gravioris momenti aliquid reddere quam re vera est."

P. 435 Rom. p. 85 Geel. p. 69 Lucht. *Εὐμένης ὁ βασιλεὺς τῆς Περσέως καὶ Ῥωμαίων μάχης συντετελεσμένης εἰς παράλογον ἐνέπεσε διάθεσιν, ὡς οἱ πολλοί φασιν, ὡς δὲ τὰ ἀνθρώπεια πράγματα φύσιν ἔχει γενέσθαι κατὰ τὸ πλεῖστον, εἴς τ ι τ ῶ ν ε ἰ ω θ ό τ ω ν σ υ μ β α ί ν ε ι ν*] Quae horum verborum constructio sit, non perspicio. Puto fuisse: *ἕν τι τῶν εἰωθότων συνέβαινεν. ἕν τι* cum confudisset scriptor librarius cum *ἕν τι*, hoc correcturus dedit *εἴς τι*, quo rursus corrumperetur necesse fuit verbum finitum.

P. 439 Rom. p. 87 Geel. p. 70 Lucht. *Ὅτι τῶν κοινοπραγησάντων περί τινων ἀποῤῥήτων οὐ τοὺς διὰ φόβον ἢ π ό ρ ο ν μηνυτὰς γενομένους τῶν συνειδότων ἐπαινοῦμεν, ἀλλὰ τοὺς πᾶσαν ἐπιδεξαμένους βάσανον καὶ τιμωρίαν καὶ μηδενὶ τῶν συνειδότων παραιτίους γενομένους τῆς αὐτῆς συμφορᾶς, τούτους ἀποδεχόμεθα καὶ τούτους ἄνδρας ἀγαθοὺς νομίζομεν.*] Cum rectissime Ed. Romana habeat *πόρον*, „propter timorem vel propter quaestum," miro casu criticus et Leidensis et Altonensis praetulit Schweighaeuseri *πόνον*, cui nullus hic locus est.

P. 438 Rom. p. 88 Geel. p. 71 Lucht. *Ὅμοιοι γάρ εἰσιν οἱ τὴν Περαίαν κατοικοῦντες τοῖς οἰκέταις τοῖς ἐκ τῶν δεσμῶν ἀνελπίστως λελυμένοις, οἵτινες π ι σ τ ο ῦ ν τ ε ς τοῖς παροῦσι μείζω μὲν λαμβάνουσι τῆς κατὰ φύσιν κ ι ν ή σ ε ω ς· οὐ δοκοῦσι δὲ γινώσκεσθαι π ε ρ ά τ ο υ ς π α ν τ ά π α σ ι ν, οὔτε συνορᾶσθαι διὰ τί λέλυνται σαφῶς, ἐὰν μή τι παράλογον π ο ι ῶ σ ι τ ῶ ν ἄλλων ἐξηλλαγμένον.*] Sic Ed. Romana; Codex tamen *πάντασιν* pro Maii *παντάπασιν*. Iam pro *πιστοῦντες*, quod servavit Lucht, Geelius *πιστεύοντες*, tum idem *οὐ δοκοῦσι δὲ γινώσκεσθαι παρὰ τοῖς ἀπαντῶσιν* sane melius quam Lucht: *οὐ δοκοῦσι δὲ γινώσκειν τὰ πέρατα*

παντάπασιν, deinde uterque διότι λέλυνται et Lucht rectissime ποιῶσι καὶ τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον. Praeterea Geelius volebat: μείζω μὲν διαβαίνουσι. Verum illa sic emendanda videntur: οἵτινες ἀπιστοῦντες τοῖς παροῦσι μείζω μὲν λαμβάνουσι τῆς κατὰ φύσιν κίνησιν· „qui ipsi vix fidem tribuentes praesenti suae conditioni, id est: libertati, quam tandem adepti sunt, maiores vehementioresque quam naturae consentaneum est motus moliuntur.“ Κίνησιν h. l. longe elegantius videtur quam genitivus ad articulum τῆς a librario accommodatus.

P. 439 Rom. p. 90 Geel. p. 72 Lucht. "Ὅτι Ῥόδιοι τἄλλα συζῶντες τῇ τοῦ πολιτεύματος προστασίᾳ, βραχὺ παρώλισθον ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς·] Verbum συζῶντες hic sane non aptissimum videtur, nisi explices, licentius utique, „convenienter viventes splendori ac dignitati rei publicae suae.“ Vide tamen, ne fuerit συζυγοῦντες, „eundem ordinem servantes ac mores suos exaequantes cum dignitate rei publicae.“

Ibid. Rom. Ibid. Geel. p. 73 Lucht. "Ὅσῳ δὲ μεῖζον δεῖ πολίτην ἰδίᾳ σωφρονεῖν, τοσῷδε καὶ τὸ πρέπον ἐπὶ τῶν πολλῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἰδίων τηρητέον·] Egregie Geelius ἰδιώτου φρονεῖν, etsi nondum iusta prodit oppositio: siquidem etiam ἰδιῶται, id est, qui rem publicam non capessunt nec ullos honores ambiunt, tamen sunt πολῖται. Vera ἀντίθεσις haec est: ὅσῳ δὲ μεῖζον δεῖ πόλιν ἰδιώτου φρονεῖν. Πολλῶν corruptum esse recte vidit Lucht, sed nimis licenter substituit κοινῶν, cum rescribendum sit ἐπὶ τῶν πολιτικῶν.

P. 442 Rom. p. 93 Geel. p. 76 Lucht. διὸ καὶ Ῥόδιοι ἐμπεσόντες εἰς τοιαύτην διάθεσιν ἐποίησάν τι τῶν γινομένων, καὶ ὃν ἀπεδοκίμασαν ἄρχοντα, τοῦτον πάλιν εἵλοντο ἄρχοντα καὶ ἄλλα τινὰ παράλογα.] Quid, quaeso, est ποιεῖν τι τῶν γινομένων, „facere quidpiam eorum, quae fiunt“? Iam ubi conferas Polybii exscriptorem Diodorum Exc. Vat. p. 100. Ed. Dindorf. Ῥόδιοι τοιαῦτ᾽ ἔπραττον, ἐξ ὧν καταγέλαστοι παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔμελλον ὑποληφθήσεσθαι, facile concedes hic legendum esse ἐποίησάν τι τῶν γελωμένων.

P. 443 Rom. p. 94 Geel. p. 76 Lucht. Ἴσως δέ τινες ἐπιζητήσουσι, πῶς ἡμεῖς οὐκ ἐν ἀγωνίσματι κεχρήμεθα προφερόμενοι τοὺς κατὰ μέρος λόγους·] Sic Codex, et recte, puto: nam ita etiam p. 115 Geel. καθάπερ ἐν ποιήματι χρησάμενοι, ubi sine causa haesisse videtur amicus. Est autem sententia: „Nonnulli fortasse inquirent, cur veluti grata auditione et splendido spectaculo oblectare lectores singulis orationibus referendis nolimus.“ Cfr. Schweighaeuseri Indicem in v. ἀγώνισμα. Maius quidem οὐκ ἐναγωνίσματι, Geelius οὐδὲν ἀγωνίσματι; Lucht eo usque processit, ut proponeret: οὐκ ἐν ὑπομνήμασι τοῖς ἡμετέροις προφερόμεθα.

P. 448. Rom. p. 102 Geel. p. 82 Lucht. πάντας ἠνάγκαζε τὸ γινόμενον ἐπιφθέγγεσθαι κ. τ. λ.] Lege τὸ λεγόμενον; sequitur scilicet γνώμη.

P. 449 Rom. p. 103 Geel. p. 83 Lucht. *διὸ καί φασι Μάρκον Πόρκιον τὸν Κάτωνα προσαγορευόμενον εἰπεῖν ἐν τῇ συγκλήτῳ, διότι συμβήσεται μὴ μόνον ἀπολειπόμενον φθάσαι τὸν Προυσίαν κ. τ. λ.*] Iure Geelius haesit in v. *ἀπολειπόμενον*, quod emendandum *ἀποκλειόμενον*.

P. 450 Rom. p. 104 Geel. p. 83 Lucht. *ὧν μὲν ἀδύνατον ἢ δυσχερὲς τὰς αἰτίας καταλαβεῖν ἄνθρωπον ὄντα, περὶ τούτων ἴσως ἄν τις ἀπορῶν ἐπὶ τὸν θεὸν τὴν ἀναφορὰν ποιοῖτο καὶ τὴν τύχην, οἷον ὄμβρων καὶ ὑετῶν δεξιῶν ἐπιφορὰ συνεχής·*] *ὑετοὶ δεξιοὶ* nihil sunt hoc praesertim loco; sed legendum *ὑετῶν ἐξαισίων* ex frequente Polybii consuetudine.

P. 451 Rom. p. 106 Geel. p. 84 Lucht. *τῶν γὰρ ἀνθρώπων εἰς ἀλεξανεμίαν καὶ φιλατρημοσύνην, ἔτι δὲ ῥαθυμίαν ἐκτετραμμένων*] Sic monstrose Ed. Romana; Geelius: *εἰς ἀλεξικακίαν καὶ φιλαπημοσύνην*, Lucht *εἰς ἀλεξανεμίαν καὶ φιλατρειμοσύνην*. Ego comparato simili loco Dionysii Longini, quem dicunt, *περὶ ὕψους* Sect. 44. p. 152 Weiske: *ἡ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ἣν ἅπαντες ἀπλήστως ἤδη νοσοῦμεν, καὶ ἡ φιληδονία δουλαγωγοῦσι, μᾶλλον δέ, ὡς ἂν εἴποι τις, καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους· — — — χρονίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις νεοττοποιεῖται κατὰ τοὺς σοφοὺς καὶ ταχέως γενόμενα περὶ τεκνοποιΐαν ἀλαζονείαν τε γεννῶσι καὶ τῦφον καὶ τρυφήν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γεννήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια·* vidi corrigendum esse *εἰς ἀλαζονείαν καὶ φιλοκτημοσύνην*, pro quo deinde suasit propius ad codicis lectionem accedens voc. *φιλοχρημοσύνην* Baiterus meus.

CAPUT II.

POLYBII LOCI NONNULLI.

Gratum, ut opinor, vobis erit, Commilitones, si hac occasione oblata locos nonnullos Polybii vobiscum communicaro, quo tam insignis scriptoris gustum aliquem mature capiatis, totam eius lectionem illis annis reservaturi, quibus post studia iuvenilia absoluta vel rei publicae vel disciplinis cunctas vires vestras strenue et alacriter dicabitis. Sed consulto eiusmodi locos selegimus, in quibus ipsi iudicium vestrum exerceatis. Inter eclogas nuper repertas ad Lucianeum prope genus, quod sane mireris in homine tam severo, haec accedunt, in quibus acriter reprehensis Timaei vitiis ita pergit:

Λοιπὸν ἐκ τούτων διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς παραδοξολογίας οὐκ εἰς σύγκρισιν, ἀλλ᾽ εἰς καταμώκησιν ἀεὶ καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς πράξεις, ὡς βούλεται, παρίστασθαι· ἃ σχεδὸν εἰς τὸ παραπλήσιον ἐμπίπτει τοῖς περὶ τοὺς ἐν Ἀκαδημίᾳ λόγους τὸν προχειρότατον γέλωτι ἠσκηκόσι· καὶ γὰρ ἐκείνων τινὲς βουλόμενοι περί τε τῶν προφανῶς καταληπτῶν εἶναι δοκούντων καὶ περὶ τῶν ἀκαταλήπτων εἰς ἀπορίαν ἄγειν τοὺς προσμαχομένους τοιαύταις χρῶνται παραδοξολογίαις καὶ τοιαύτας ἐμπορεύουσι πιθανότητας, ὥστε διαπορεῖν, εἰ δυνατόν ἐστι τοὺς ἐν Ἀθήναις ὄντας ὀσφραίνεσθαι τῶν ἑψομένων ὠῶν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ διστάζειν μή πως καθ᾽ ὃν καιρὸν ἐν Ἀκαδημίᾳ διαλέγονται περὶ τούτων, οὐχ ὑπὲρ ἄλλων ἄρ᾽ ἐν οἴκῳ κατακείμενοι τούτους διατιθῶνται τοὺς λόγους· ἐξ ὧν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς παραδοξολογίας εἰς διαβολὴν ἤχασι τὴν ὅλην αἵρεσιν, ὥστε καὶ τὰ καλῶς ἀπορούμενα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἀπιστίαν ἦχθαι· καὶ χωρὶς τῆς ἰδίας ἀστοχίας καὶ τοῖς νέοις τοιοῦτον ἐντετόκασι ζῆλον, ὥστε τῶν μὲν ἠθικῶν καὶ πραγματικῶν λόγων μηδὲ τὴν τυχοῦσαν ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, δι᾽ ὧν ὄνησις τοῖς φιλοσοφοῦσι, περὶ δὲ τὰς ἀνωφελεῖς καὶ παραδόξους εὑρεσιλογίας κενοδοξοῦντες κατατρίβουσι τοὺς βίους.

Num haec conveniunt verae dignitati historiae?

Vere laudabilia mihi videntur, quae de L. Aemilio Paullo refert adiuncto eximio Demetrii Phalerei loco, qui mirifice quadrat etiam in nostra tempora subitarum conversionum et turbarum civilium plena:

Ὁ δὲ μεταλαβὼν τὴν Ῥωμαϊκὴν διάλεκτον παρεκάλει τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ βλέποντας εἰς τὰ παρόντα, δεικνὺς ὑπὸ τὴν ὄψιν τὸν Περσέα, μήτε μεγαλαυχεῖν ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι παρὰ τὸ δέον, μήτε βουλεύεσθαι μηδὲν ὑπερήφανον μηδ᾽ ἀνήκεστον περὶ μηδενός, μήτε καθόλου πιστεύειν μηδέποτε ταῖς παρούσαις τύχαις· ἀλλ᾽ ὅτε μάλιστά τις κατορθοῖ κατὰ τὸν ἴδιον βίον καὶ κατὰ τὰς κοινὰς πράξεις, τότε μάλιστα παρεκάλει τῆς ἐναντίας τύχης ἔννοιαν λαμβάνειν· καὶ γὰρ οὕτω μόλις ἂν ἐν ταῖς εὐκαιρίαις ἄνθρωπον μέτριον ὄντα φανῆναι. Τούτῳ γὰρ διαφέρειν ἔφη τοὺς ἀνοήτους τῶν νοῦν ἐχόντων, διότι συμβαίνει τοὺς μὲν ἐν ταῖς ἰδίαις ἀτυχίαις παιδεύεσθαι, τοὺς δὲ ἐν ταῖς τῶν πέλας.

Ὥστε πολλάκις καὶ λίαν μνημονεύειν τῆς Δημητρίου τοῦ Φαληρέως φωνῆς· ἐκεῖνος γὰρ ἐν τῷ περὶ τῆς τύχης ὑπομνήματι βουλόμενος ἐναργῶς ὑποδεικνύναι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ταύτης εὐμετάβολον, ἐπιστὰς ἐπὶ τοὺς κατ᾽ Ἀλεξάνδρου καιρούς, ὅτε κατέλυσε τὴν Περσῶν ἀρχήν, λέγει ταῦτα· Εἰ γὰρ λάβοις μὴ χρόνον ἄπειρον, μηδὲ γενεὰς πολλάς, ἀλλὰ πεντήκοντα μόνον ἔτη ταυτὶ τὰ πρὸ ἡμῶν, γνοίης ἂν ὡς τὸ τῆς τύχης χαλεπὸν ἐνταῦθα· πεντηκοστῷ γὰρ ἔτει πρότερον οἴεσθ᾽ ἂν ἢ Πέρσας ἢ βασιλέας τῶν Περσῶν ἢ Μακεδόνας ἢ βασιλέας τῶν Μακεδόνων, εἴ τις θεῶν αὐτοῖς προὔλεγε τὸ μέλλον, πιστεῦσαί ποτ᾽ ἂν ὡς εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν Περσῶν μὲν οὐδ᾽ ὄνομα λειφθήσεται τὸ παράπαν, οἳ πάσης σχεδὸν τῆς οἰκουμένης ἐδέσποζον, Μακε-

δόνες δὲ καὶ πάσης κρατήσουσιν, ὧν οὐδ᾽ ὄνομα πρότερον ἦν· ἀλλά πως ἡ πρὸς τὸν βίον ἡμῶν ἀσύνθετος τύχη καὶ πάντα παρὰ τὸν λογισμὸν τὸν ἡμέτερον καινοποιοῦσα καὶ τὴν αὑτῆς δύναμιν ἐν τοῖς παραδόξοις ἐνδεικνυμένη καὶ νῦν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, δείκνυσι πᾶσιν ἀνθρώποις, Μακεδόνας εἰς τὴν Περσῶν εὐδαιμονίαν εἰσοικίσασα, διότι καὶ τούτοις ταῦτα τἀγαθὰ κέχρηκεν, ἕως ἂν ἄλλο τί βουλεύσηται περὶ αὐτῶν. Ὃ νῦν γέγονε κατὰ Περσέα. Ταῦτα μὲν ὁ Δημήτριος ὡσανεὶ θείῳ τινὶ στόματι περὶ τοῦ μέλλοντος πεφοίβακεν· ἐγὼ δὲ κατὰ τὴν γραφὴν ἐπιστὰς τοῖς καιροῖς, καθ᾽ οὓς συνέβη καταλυθῆναι τὴν Μακεδόνων βασιλείαν, οὐκ ἔκρινον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν ἅτε γεγονὼς αὐτόπτης τῆς πράξεως, ἀλλ᾽ αὐτός τε τὸν πρέποντα λόγον ἐπιφθέγξασθαι καὶ Δημητρίου μνησθῆναι· δοκεῖ γάρ μοι θειοτέραν ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον τὴν ἀπόφασιν ποιήσασθαι· σχεδὸν γὰρ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα πρότερον ἔτεσι τἀληθὲς ἀπεφήνατο περὶ τῶν ἔπειτα συμβησομένων.

Quotquot vestrum, Commilitones, proximis superioribus mensibus praeclaram illam Demosthenis de corona orationem praeeunte vobis optimo collega legistis, sine dubio probe meministis vehementissimum ac prorsus sublimem locum, quo proditoribus Graeciae sempiternas ignominiae notas inussit. Summi oratoris verba ipsa, quae memoriae nostrae imprimamus multas propter causas necesse est, haec sunt:

Ἀλλὰ τί ταῦτ᾽ ἐπιτιμῶ πολλῷ σχετλιώτερα ἄλλα κατηγορηκότος αὐτοῦ καὶ κατεψευσμένου; ὃς γὰρ ἐμοὶ φιλιππισμόν, ὦ γῆ καὶ θεοί, κατηγορεῖ, τί οὗτος οὐκ ἂν εἴποι; καίτοι νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας θεοὺς εἴγ᾽ ἐπ᾽ ἀληθείας δέοι σκοπεῖσθαι τὸ καταψεύδεσθαι καὶ δι᾽ ἔχθραν τι λέγειν ἀνελόντας ἐκ μέσου, τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες, τοὺς ὁμοίους τούτῳ παρ᾽ ἑκάστῃ τῶν πόλεων εὕροι τις ἄν, οὐχὶ τοὺς ἐμοί· οἳ ὅτ᾽ ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῇ μικρά, πολλάκις προλεγόντων ἡμῶν καὶ παρακαλούντων καὶ διδασκόντων τὰ βέλτιστα, τῆς ἰδίας ἕνεκ᾽ αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο, τοὺς ὑπάρχοντας ἕκαστοι πολίτας ἐξαπατῶντες καὶ διαφθείροντες, ἕως δούλους ἐποίησαν, Θετταλοὺς Δάοχος Κινέας Θρασύλαος, Ἀρκάδας Κερκιδᾶς Ἱερώνυμος Εὐκαμπίδας, Ἀργείους Μύρτις Τελέδαμος Μνασέας, Ἠλείους Εὐξίθεος Κλεότιμος Ἀρίσταιχμος, Μεσσηνίους οἱ Φιλιάδου τοῦ θεοῖς ἐχθροῦ παῖδες Νέων καὶ Θρασύλοχος, Σικυωνίους Ἀρίστρατος Ἐπιχάρης, Κορινθίους Δείναρχος Δημάρατος, Μεγαρέας Πτοιόδωρος Ἕλιξος Περίλαος, Θηβαίους Τιμόλας Θεογείτων Ἀνεμοίτας, Εὐβοέας Ἵππαρχος Κλείταρχος Σωσίστρατος. ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνόματα. οὗτοι πάντες εἰσίν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν αὐτῶν βουλευμάτων ἐν ταῖς αὑτῶν πατρίσιν ὧνπερ οὗτοι παρ᾽ ὑμῖν, ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ

νῦν δὲ Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν δ᾽ ἐλευθερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην αὐτῶν, ἃ τοῖς προτέροις Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, ἀνατετραφότες.

Contra haec ita disseruit Polybius in Eclogis iam dudum editis Lib. XVII. 14.:

Δημοσθένην κατὰ πολλά τις ἂν ἐπαινέσας ἐν τούτῳ μέμψαιτο, διότι πικρότατον ὄνειδος τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν Ἑλλήνων εἰκῇ καὶ ἀκρίτως προσέῤῥιψε· φήσας ἐν μὲν Ἀρκαδίᾳ τοὺς περὶ Κερκιδᾶν καὶ Ἱερώνυμον καὶ Εὐκαμπίδαν προδότας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος, ὅτι Φιλίππῳ συνεμάχουν· ἐν δὲ Μεσσήνῃ τοὺς Φιλιάδου παῖδας, Νέωνα καὶ Θρασύλοχον· ἐν Ἄργει δὲ τοὺς περὶ Μύρτιν καὶ Τελέδαμον καὶ Μνασέαν· παραπλησίως ἐν Θετταλίᾳ μὲν τοὺς περὶ Δάοχον καὶ Κινέαν, παρὰ δὲ Βοιωτοῖς τοὺς περὶ Θεογείτονα καὶ Τιμόλαν. σὺν δὲ τούτοις καὶ πλείους ἑτέρους ἐξηρίθμηται, κατὰ πόλιν ὀνομάζων, καίτοι γε πάντων μὲν τῶν προειρημένων ἀνδρῶν πολὺν ἐχόντων λόγον καὶ φαινόμενον ὑπὲρ τῶν καθ᾽ αὑτοὺς δικαίων, πλεῖστον δὲ τῶν ἐξ Ἀρκαδίας καὶ Μεσσήνης. Οὗτοι γὰρ ἐπισπασάμενοι Φίλιππον εἰς Πελοπόννησιν καὶ ταπεινώσαντες Λακεδαιμονίους πρῶτον μὲν ἐποίησαν ἀναπνεῦσαι καὶ λαβεῖν ἐλευθερίας ἔννοιαν πάντας τοὺς τὴν Πελοπόννησον κατοικοῦντας· ἔπειτα δὲ τὴν χώραν ἀνακομισάμενοι καὶ τὰς πόλεις, ἃς παρῄρηντο Λακεδαιμόνιοι κατὰ τὴν εὐκαιρίαν Μεσσηνίων, Μεγαλοπολιτῶν, Τεγεατῶν, Ἀργείων, ηὔξησαν τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ὁμολογουμένως· ἀνθ᾽ ὧν οὐ πολεμεῖν ὤφειλον Φιλίππῳ καὶ Μακεδόσιν, ἀλλὰ πάντα κατὰ δύναμιν ἐνεργεῖν, ὅσα πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν ἀνῆκεν. Εἰ μὲν οὖν ταῦτ᾽ ἔπραττον ἢ φρουρὰν παρὰ Φιλίππου δεχόμενοι ταῖς πατρίσιν ἢ καταλύοντες τοὺς νόμους ἀφῃροῦντο τὴν ἐλευθερίαν καὶ παῤῥησίαν τῶν πολιτῶν χάριν τῆς ἰδίας πλεονεξίας ἢ δυναστείας, ἄξιοι τῆς προσηγορίας ἦσαν ταύτης· εἰ δὲ τηροῦντες τὰ πρὸς τὰς πατρίδας δίκαια κρίσει πραγμάτων διεφέροντο νομίζοντες οὐ ταὐτὸ συμφέρον Ἀθηναίοις εἶναι καὶ ταῖς ἑαυτῶν πόλεσιν, οὐ δή που διὰ τοῦτο καλεῖσθαι προδότας ἐχρῆν αὐτοὺς ὑπὸ Δημοσθένους. Ὁ δὲ πάντα μετρῶν πρὸς τὸ τῆς ἰδίας πατρίδος συμφέρον καὶ πάντας ἡγούμενος δεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀποβλέπειν πρὸς Ἀθηναίους, εἰ δὲ μὴ, προδότας ἀποκαλῶν, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ καὶ πολὺ παραπαίειν τῆς ἀληθείας. ὃ πεποίηκε Δημοσθένης, ἄλλως τε δὴ καὶ τῶν συμβάντων τότε τοῖς Ἕλλησιν οὐ Δημοσθένει μεμαρτυρηκότων, ὅτι καλῶς προὐνοήθη τοῦ μέλλοντος, ἀλλ᾽ Εὐκαμπίδᾳ καὶ Ἱερωνύμῳ καὶ Κερκιδᾷ καὶ τοῖς Φιλιάδου παισίν. Ἀθηναίοις μὲν γὰρ τῆς πρὸς Φίλιππον ἀντιπαραγωγῆς τὸ τέλος ἀπέβη τὸ πεῖραν λαβεῖν τῶν μεγίστων συμπτωμάτων πταίσασι τῇ μάχῃ πρὸς Χαιρωνείαν. εἰ δὲ μὴ διὰ τὴν τοῦ βασιλέως μεγαλοψυχίαν καὶ φιλοδοξίαν, καὶ ποῤῥωτέρω τὰ τῆς ἀτυχίας ἂν αὐτοῖς προὔβη διὰ τὴν Δημοσθένους πολιτείαν· διὰ δὲ τοὺς προειρημένους ἄνδρας κοινῇ μὲν Ἀρκάσι καὶ Μεσσηνίοις ἀπὸ Λακεδαιμονίων ἀσφάλεια καὶ ῥαστώνη παρεσκευάσθη· κατ᾽ ἰδίαν δὲ ταῖς αὐτῶν πατρίσι πολλὰ καὶ λυσιτελῆ συνεξηκολούθησε.

Quae si attentius legeritis, minime, Commilitones, vos latebit, quam penitus insita fuerit in Graecorum animis prava illa opinio, suae tantummodo civitati quemque debere opitulari diversamque singularum esse utilitatem spectandam, nec vero, quod cum paucissimis aliis et suis civibus et ceteris Graecis semper suaserat Demosthenes, unicam Graeciae universae salutem in eo positam esse, ut cunctae eius civitates in libertate adversus Philippum, astutissimum hominem, fortiter defendenda conspirarent. Adeo igitur discordia illa et dissensio civilis plerosque transversos agebat, ut homines alioquin honestissimi atque optime de re publica sentientes, quibus merito annumeratur Polybius, eidem errori obnoxii essent, aliud Atheniensium esse commodum, Arcadum aliud, aliud item ceterorum Graeciae populorum. Manifestum huius perversitatis documentum quid nos Helvetios monere oporteat, facile ipsi perspicietis, spero, Commilitones.

Sed aliud quoque mirari subit, ubi contulerimus locum in Eclogis nuper inventis servatum:

Μέγιστον ἡ τύχη δοκεῖ φόβον ἐπιστῆσαι τοῖς Ἕλλησι κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν εἰς τὴν Εὐρώπην· τότε γὰρ ἐκινδύνευσαν μὲν πάντες, ἔπταισαν δὲ τελέως ὀλίγιστοι, μάλιστα δὲ τούτων Ἀθηναῖοι· προειδόμενοι γὰρ ἐμφρόνως τὸ μέλλον, ἐξέλιπον τὴν πατρίδα μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν. Βλάβην μὲν οὖν ὁ καιρὸς αὐτοῖς ἐπήνεγκε· κύριοι γὰρ γενηθέντες οἱ βάρβαροι πικρῶς διέφθειραν τὰς Ἀθήνας· οὐ μὴν ὄνειδος οὐδ' αἰσχύνην, τὸ δ' ἐναντίον εὐκλείαν παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώπος τὴν μεγίστην ἀπήνεγκαν, ὅτι πάντα ἐν ἐλάσσονι θέμενοι τῆς αὐτῆς τύχης εἵλοντο κοινωνεῖν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι. Τοιγαροῦν καλῇ χρησάμενοι προαιρέσει παρὰ πόδας οὐ μόνον ἀνεκτήσαντο τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἑαυτῶν χώραν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡγεμονίας μετ' ὀλίγον ἠμφισβήτουν πρὸς Λακεδαιμονίους.

Adeo igitur etiam Polybius iudicia sua ad rerum eventum potius conformavit, quam ad consiliorum ipsorum atque actionum magnanimitatem. Hic enim praedicat Athenienses, quod maximas calamitates perpessi, tandem clarissimam de Xerxe victoriam pepererint; illic eosdem reprehendit et accusat, quod Demosthenis suasionibus obsecuti e pugna ad Chaeroneam commissa inferiores discesserint neque unquam postea pristinam libertatem atque potentiam recuperarint. Nec vero perspexit aeque gloriosam ac sempiterna hominum admiratione dignam esse eiusmodi cladem, ubi liber populus adversus insidiatores ac tyrannos arma sumens certae morti obviam it effusoque fortiter sanguine fatali tandem necessitati succumbit. Sed haec hactenus. Vos, Commilitones, vel ex paucis his colligetis, quomodo in legendis veteribus scriptoribus nostrum nobis iudicium liberum atque integrum reservare debeamus, si, ut recta ratio iubet, cum antiquis et amice et vere versari velimus nostramque vitam brevem atque incertam in omnia secula nobis nota quasi extendere

quem equidem summum philologiae fructum esse arbitror. Qui vero antiquam et hominum et rerum memoriam vel non novit vel sprevit, is profecto Fortunam huiusce diei, quam Romani non sine religiosa quadam ironia inter ceteros Deos referebant, unice colit.

CAPUT III.

LECTIONES THEOPHRASTEAE.

Cum Theophrasti Characteres corruptissimi ad nos pervenerint, etiam post tot Criticorum coniecturas semper restant loci, in quibus nova proponere liceat. Illud quoque dolendum, quod Siebenkeesius cum negligenter descripsisset Cod. Palatinovaticanum, negligentius etiam eius curam ediderit Goezius; nec facile reperietur profecto, qui codicem denuo consulere velit aut possit.

Cap. 5. *μικρὸν προπέμψας καὶ ἐρωτήσας, πότε αὐτὸν ὄψεται, ἔτι ἐπαινῶν ἀπαλλάττεσθαι*] Hoc manifesto corruptum. Codd. Gal. 1. 2. Baroc. *ἔτι αἰνῶν*, Reiskius *ἔτι ἐπανιὼν*, Astius *ἔτι τι αἰτῶν*. Malim *ἔτι ἐπινεύων*, „discedens nutu ei valedicit": qui plane mos est *τῶν ἀρέσκων*, maxime apud Italos.

Cap. 8. *λέγει δ' ὡς καὶ παρακήκοε παρὰ τούτοις κρυπτόμενόν τινα ἐν οἰκίᾳ ἤδη πέμπτην ἡμέραν ἥκοντα ἐκ Μακεδονίας*] Fuerunt, qui non sine causa haererent in vv. *ἐν οἰκίᾳ* sane nimis infinitis coniicerentque *ἐν εἱρκτῇ*. Sed recepta cum Schneidero in Theophrasti Opp. lectione Cod. Rheding. *ἐν τῇ οἰκίᾳ* locus videtur sanatus. Intelligenda autem honestior illa quam *ἡ εἱρκτὴ* et *τὸ δεσμωτήριον* custodia apud Athenienses, quam *τὸ οἴκημα* volgo vocabant. Demosthenes *κατὰ Διονυσοδώρου* § 4. p. 492 Bekk. *ζημιώσων ἡμᾶς τῇ ἐπωβελίᾳ καὶ καταθησόμενος εἰς τὸ οἴκημα*. Cfr. Pollucem 8, 172. et 9, 45. In hoc igitur *οἰκήματι*, non in domo aliqua privata hominem occultarant magistratus.

Cap. 9. *εἰπεῖν ἀκουόντων πάντων Εὐωχοῦ, τίμιε.*] Astius cum Codd. aliq. *τιμιώτατε*. Sed longe praestat Epitomae Augustanae a Wurmio editae *εὐωχοῦ, Τίβιε*, lectio iam a Salmasio divinata. Epitomen autem cur appellem, alio loco demonstrabo: nunc hoc notasse sufficiet, quod editor non significat, homini, qui eam diis iratis confecit ante oculos fuisse exemplar interpolationibus Palatinis ditatum. Hinc v. c. in *δεισιδαίμονι* p. 37ç. Ed. Monac. venit illud *ὁμοίως γλαῦκας*

διιδίττονται, quod Theophrastus ipse non agnoscit, Interpolator in loco foede corrupto de suo addidit.

Cap. 13. *ὁ δὲ περίεργος τοιοῦτός τις, οἷος ἐπαγγέλλεσθαί ἀναστὰς, ἃ μη δυνήσεται, καὶ ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος δικαίου εἶναι ἔν τινι στὰς ἐλεγχθῆναι·*] Delevit v. *ἀναστὰς* post v. *ἐπαγγέλλεσθαι* et posuit post v. *εἶναι* inductis verbis vitiosis *ἔν τινι στὰς* Astius. Sed priore loco v. *ἀναστὰς* carere minime possumus; nihil enim eo frequentius apud Oratores Atticos, ubi quae quispiam in concione verba fecerit narrant. Lysias *κατὰ Ἀγοράτου* p. 264 Bekk. bis: *Κλεοφῶν τε ὑπὲρ ὑμῶν πάντων ἀναστὰς ἀντεῖπεν, ὡς οὐδενὶ τρόπῳ οἷόν τε εἴη ποιεῖν ταῦτα. μετὰ δὲ ταῦτα Θηραμένης — — ἀναστὰς λέγει ὅτι, κ. τ. λ.* Item *κατὰ τῶν σιτοπωλῶν* p. 335. *ἡγούμενος δὲ ἐγὼ δεινὸν εἶναι τοιαῦτα ἐθίζεσθαι ποιεῖν τὴν βουλὴν, ἀναστὰς εἶπον, ὅτι κ. τ. λ.* Verbis autem corruptis apte substitues *καὶ ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος δικαίου εἶναι, φενακίσας ἐλεγχθῆναι·* quo item verbo crebro utuntur Oratores. Dinarchus *κατὰ Δημοσθένους* p. 178 Bekk. *ὅτι μᾶλλον ἐξελήλεγκται φενακίζων ὑμᾶς.* Demosthenes *περὶ τῆς παραπρεσβείας* p. 322 Bekk. *ψευσάμενοι καὶ φενακίσαντες ὑμᾶς. κατὰ Μειδίου* p. 522. *ὅταν ἐξαπατῶν καὶ φενακίζων ὀδύρηται. κατὰ Ἀριστοκράτους* p. 588. *εἰκότως ἐφενακίσθητε καὶ παρεκρούσθητε.* Totius autem loci sensus diversus utique ab eo, quem adhuc tradiderunt interpretes, hic esse videtur: „Homo ineptus, (quo nescio cui velificetur,) in concione surgens pollicetur officium, quod copias suas superat; at cum omnes uno ore consentiunt rem ab eo promissam esse iustissimam ideoque eum fidem praestare iubent, nugator deprehenditur, fateri coactus se quod promiserit exsequi non posse."

Cap. 22. *ἐκδιδοὺς αὐτοῦ θυγατέρα τοῦ μὲν ἱερείου πλὴν τῶν ἱερείων τὰ κρέα ἀποδίδοσθαι*] Sic Libri corrupte; de Casauboni coniectura nunc editur *τῶν ἱερῶν*. Fuit, qui coniiceret *πλὴν τῶν μηρίων*, „praeter ossa e femoribus exsecta, quae cum omento, et adipe tecta in deum honorem cremabantur." Sed, ut non nimis elegans est illud *τοῦ μὲν ἱερείου πλὴν τῶν ἱερῶν*, ita huic opponi potest, *τὰ μηρία* vendibilia non fuisse; utrumvis igitur non prorsus caret negligentia.

Cap. 23. *προσελθὼν δὲ τοῖς τοὺς ἵππους τοὺς ἀγαθοὺς πωλοῦσι προσποιήσασθαι ὠνητιᾶν·*] Nimis infinitum genus, cum tamen articulus certum aliquod genus significet, mihi semper visum est, *οἱ ἵπποι οἱ ἀγαθοί* (pro quo Attici potius dicunt *ἵππους λαμπρούς·* Isaeus p. 137 Bekk. *πρόβατα ἑξήκοντα, αἶγας ἑκατὸν, ἔπιπλα, ἵππον λαμπρόν, ἐφ' οὗ ἐφυλάρχησε.* Lysias p. 321 Bekk. *οὐ μόνον ἵππους ἐκτήσατο λαμπροὺς, ἀλλὰ καὶ ἀθλητάς.*) Praeterea mirum videtur proprium genus fuisse hominum, qui bonos dumtaxat equos venderent: si quidem etiam apud Athenienses, ut apud nos, eximios cum deterioribus mixtos vênisse consentaneum est.

Vide igitur, ne in *ἀγαθοὺς* lateat *ἀγωνικοὺς*, „equos ad certamina publica aptos," qui utique segregati a ceteris vendi poterant.

Cap. 24. *ὁ δὲ ὑπερήφανος τοιόςδε τις, οἷος — — εὖ ποιήσας μεμνῆσθαι φάσκειν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ βιάζειν·*] Corruptum locum invenit iam Interpolator Palatinus, unde scripsit *καὶ εὖ ποιήσας μεμνῆσθαι φάσκειν καὶ βιάζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰς διαίτας κρίνειν*, quod Graeco sermoni adaptare aliter non potuerunt editores novissimi nisi secludentes v. *βιάζειν*: *καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰς διαίτας κρίνειν*, assumpto ex parte interpolatoris panno, deleto vero verbo, quod et ipse Interpolator et ceteri Theophrasti codices haud interpolati satis tuentur, ita scilicet, ut corrupto aliud substituendum, neutiquam ipsum inducendum sit. Praeterea, cum sensum nullum praeberet *μεμνῆσθαι φάσκειν* sic nude positum, Astius de coniectura dedit *μεμνῆσθαι φράζειν*, quo parum iuvamur. Mihi in corruptelis istis haec videntur latere: *εὖ ποιήσας μεμνῆσθαι φάσκειν ἐν ταῖς δέλτοις καὶ βαστάζειν*. „Si raudusculi aliquid familiari donavit, Mentionem, inquit, huiusce beneficii fac in pugillaribus (sive tabulis) tuis illicoque quod tibi dedi aufer!." *Ὑπερηφανία* autem inest etiam in verbo *βαστάζειν* pro *ἀποφέρειν*. Verba vero *ἐν ταῖς ὁδοῖς* h. l. corrupta esse vel ex eo patet, quod mox repetuntur: *καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενος*. Ceterum praeter alios nonnullos hic quoque locus demonstrat interpolationes Palatinas non solum ex affectata quadam eruditione ortas esse, sed hominem scholasticum, cui debentur, interdum, etsi frustra, etiam corrigere voluisse scripturae vitia, quae iam tunc Theophrastea deformabant. Ex eodem scilicet corrigendi pruritu prodierunt, quae immutavit in fine Cap. 18. et in fine C. 23., ubi imperativum *τέρψον τοὺς παρόντας* ridicule confundens cum participio pro eo scripsit *εἰπεῖν, ὅτι τὸ τέρψον τοὺς παρόντας παρεσκεύασται.*

Cap. 26. *ὁ δὲ ὀλιγαρχικὸς τοιοῦτός τις, οἷος τοῦ δήμου βουλομένου τῷ ἄρχοντι τινὰς προσαιρεῖσθαι τῆς πομπῆς συνεπιμελησομένους, παρελθὼν ἀποφήνας ἔχει·*] Sic Libri: *ἀποφάναι*, „contradicere" Ast. coni., *ἀποφήνασθαι* Schneiderus, ascita interpolatione Palatina: *ἀποφήνασθαι ὡς δεῖ αὐτοκράτορας τούτους εἶναι· κἂν ἄλλοι προβάλλωνται δέκα, λέγειν Ἱκανὸς εἷς ἐστίν.* Puto fuisse: *ἀποφῆναι Ἅλις ἔχει.*

Ibid. *ἀκριβῶς ἀπωνυχισμένος σοβεῖν τοὺς τοιούτους λόγους*] Hoc cum Graecum non esse viderent, Critici partim proposuerunt *ψοφεῖν*, partim *τοὺς τοιούτους λόγους λέγων*. Iam *σοβεῖν* mutari non debet, cum fastum hominis optime describat: et exemplis ab Astio allatis addi possunt Alciphronis Lib. 1. Ep. 34. p. 189 Wagner: *ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Εἶτα σχῆμα ἔχων καὶ βιβλίδιον μετὰ χεῖρας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, τὴν δὲ ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ἰδὼν πρότερον παρέρχῃ.* Lib. 1,

Ep. 38, p. 227. *οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δεῦρο κατάραντα μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς ἐσόβει κ. τ. λ.* Quocirca satius erit scribere *σοβεῖν τοῖς τοιούτοις λόγοις* vel etiam *σοβεῖν τοῖς τοιούτοις*, cum praestans Cod. Rheding. non agnoscat v. *λόγους*.

Cap. 27. *ὁ δὲ ὀψιμαθὴς τοιοῦτός τις, οἷος — — μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν·*] *παίειν* recte Pavus, probante etiam Astio. Sed cur, quaeso, *μακρὸν ἀνδριάντα*? Quid hoc *μακρὸν* ad rem? Vide, ne fuerit *μαχαίρᾳ ἀνδριάντα παίειν*

Ibid. *καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι καὶ ἅμα μανθάνειν παρ' αὐτοῦ ὡς ἂν καὶ ἐκείνου μὴ ἐπισταμένου*] Negationem delevit Astius recte, quod ad sententiam attinet; corrigendum erat: *ὡς ἂν καὶ ἐκείνου δὴ ἐπισταμένου.*

Cap. 29. *καὶ εὔνους δὲ εἶναι τῷ ἐν ἐκκλησίᾳ λέγοντι·*] Etiamnunc, ut ante hos viginti annos, legendum puto *ἐλεγχθέντι.* Non enim cuivis in concione verba facienti homo *φιλοπόνηρος* favere potest, sed ei, qui tamquam malus consiliarius merito redarguitur.

Interpolationes Palatinae Cap. 18. *καὶ ὅταν ἥκῃ τις αἰτησόμενος ἐκπώματα, μάλιστα μὲν μὴ δοῦναι· ἂν δ' ἄρα τις οἰκεῖος ᾖ καὶ ἀναγκαῖος, μόνον ἐπυρώσας καὶ στήσας καὶ σχεδὸν ἐγγυητὴν λαβὼν χρήσει.*] *μόνον οὐ πυρώσας* Schneiderus, *μόνον οὐ τυπώσας* Coraës in Curis secundis. Verum parum probabile est excidisse negationem, vel propterea quod eiusmodi actio infecta hominis suspiciosi mores non satis exprimit, ut recte Hottingerus; quae quidem reprehensio cadit etiam in vv. *καὶ σχεδὸν ἐγγυητὴν λαβών*, quae Interpolatori deberi existimo, cum reliquis ad explendum mancam librorum ceterorum lectionem carere vix possimus. (Diversa est Astii sententia Animadvv. p. 165.) Quid multa? Legendum videtur: *ὄνομα ἐντυπώσας καὶ στήσας χρῆσαι.* (*χρῆσαι* cum Schneidero.)

Cap. 19. *ἐλαίῳ σαπρῷ ἐν βαλανείῳ χρώμενος σφύζεσθαι·*] *φλύζεσθαι* proposuit Astius. Sed Scriptor hoc dicit: „rancido oleo unctus vehementer se movere et quasi concutere solet, quo quidem motu latius spargitur teter ille odor."

Cap. 27. *καὶ κριοὺς προσβάλλων ταῖς θύραις*] Voc. *κριοὺς* suspectum Astio satis defenditur Aristophontis loco apud Athenaeum 6, 34., ubi parasitus de se gloriatur: *προςβαλεῖν πρὸς οἰκίαν δεῖ; κριός (εἰμι.)*

Nuper cum non sine intimo animi dolore perlegerem ultimam paene amici nimis cito nobis erepti, F. Passowii, curam, haec mihi in mentem venerunt:

Xenophon Ephesius I. 4. p. 6. *ἱκέτην ἔχεις ἄσωτον σόν, ἐπί σε καταπεφευγότα τὸν πάντων δεσπότην*·] *ἄσωτον* quomodo defendi possit, nequaquam exputo: quidni una littera mutata *ἁλωτὸν σόν*, „captivum tuum"? ut est C. 3. *ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ.*

Idem V. 1, p. 42. *εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον καὶ δείκνυσι τὴν Θελξινόην, γυναῖκα πρεσβῦτιν μὲν ἤδη, καλὴν γενομένην ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρην· τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταφῇ Αἰγυπτίᾳ*·]. Nonne *καλὴν φαινομένην*? ut max: *οὐ γὰρ οἵα νῦν ὁρᾶταί σοι, τοιαύτη φαίνεταί μοι.*

Idem. Ibid. 12, p. 53. *τὸν Ἀβροκόμην καταλιπόντες ἔνδον, ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διακειμένου*·] Totius loci sententia requirere videtur *ἐπὶ τοῖς ἀπίστοις*, ut paullo ante est: *ὁ δὲ ἔπαθε τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος.*